

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 46 2018, nummers 1194 – 1220 dinsdag 4 december 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Planschade.....	8
Natuurbescherming.....	9
Waterwet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	11
Volksverzekeringen.....	14
Bestuursrecht overig.....	15
Wegenverkeerswet	15
Wet bescherming persoonsgegevens	16
Vreemdelingenrecht.....	17
Inreisverbod	17
Ongewenstverklaring.....	17
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1194

MK ABRS, 28-11-2018, 201801605/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:3 lid 1

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 30 (lees: 34) lid 1, 45

BESLUIT. Brief waarin staat dat [appellante] is opgenomen in de zogenaamde treiteraanpak is niet gericht op enig rechtsgevolg en daarmee geen besluit als bedoeld in artikel 45 van de Wbp, gelezen in samenhang met artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Brief van 12 januari 2017 waarin staat dat [appellante] is opgenomen in de zogenaamde treiteraanpak. Met deze aanpak heeft de gemeente Amsterdam in samenwerking met meerdere partners, waaronder de politie, het Openbaar Ministerie, woningbouwcorporaties en Jeugdbescherming Amsterdam, een werkwijze ontwikkeld om bijzondere gevallen van ernstige overlast en intimidatie in de woonomgeving tegen te gaan. Het gaat hierbij om ernstige overlast gericht tegen één of meer specifieke personen of huishoudens, niet om 'gewone' burenruzies. Naast ernstige overlast is daarbij vaak sprake van bedreiging, vernieling van eigendommen of mishandeling. Bij het besluit van 22 augustus 2017 heeft het college het bezwaar van [appellante] onder verwijzing naar het advies van de bezwaarschriftencommissie niet-ontvankelijk verklaard, omdat de brief van 12 januari 2017 geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb.

[Appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de brief van 12 februari 2017 moet worden aangemerkt als een notificatie als bedoeld in artikel 34 van de Wbp en derhalve geen besluit is in de zin van de Awb. (...)

In het kader van de treiteraanpak worden door de daarbij betrokken instanties persoonsgegevens uitgewisseld. De rechtbank heeft terecht overwogen dat dit betekent dat de Wbp van toepassing is. Dat, zoals [appellante] betoogt, volgens het Convenant treiteraanpak ook andere wet- en regelgeving van toepassing is bij de verwerking van gegevens, doet daar niet aan af. Bovendien heeft [appellante] die andere wet- en regelgeving niet nader aangeduid. De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat de brief dient te worden aangemerkt als een notificatie als bedoeld in artikel 34, eerste lid, van de Wbp. Dat op de opname in de treiteraanpak ook bestuursrechtelijke en civielrechtelijke maatregelen kunnen volgen, leidt niet tot het oordeel dat de brief is gericht op rechtsgevolg, nu die maatregelen niet uit de onderhavige brief voortvloeien, daarvoor aparte besluitvorming nodig is en de opname in de treiteraanpak voor het nemen van die maatregelen geen vereiste is. De brief is derhalve niet gericht op enig rechtsgevolg en daarmee geen besluit als bedoeld in artikel 45 van de Wbp, gelezen in samenhang met artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dat de woningcorporatie contact heeft opgenomen met [appellante], maakt dit niet anders, nu daarmee geen verandering is gebracht in de rechtspositie van [appellante]. Hierbij is tevens van belang dat, zoals het college in het besluit van 22 augustus 2017 heeft toegelicht, [appellante] niet verplicht is gebruik te maken van de mogelijkheden die opname in de treiteraanpak

biedt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat tegen de brief van 12 januari 2017 geen bezwaar kon worden gemaakt. Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3866](https://ecli.nl/RVS:2018:3866)

JnB2018, 1195

MK ABRS, 28-11-2018, 201805224/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Schagen, appelllant.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Handhavingsverzoek van [verzoekster] tegen permanente bewoning aantal recreatiewoningen op bungalowpark. [Verzoekster] beheert dit bungalowpark. [Verzoekster] is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb bij een beslissing op haar verzoek om handhaving. Daarbij is van belang dat niet is uitgesloten dat de inkomsten van [verzoekster] als exploitant van de verkoopruimte in de receptie, de wasserette en de tennisbaan teruglopen ten gevolge van de permanente bewoning. Daarnaast is [verzoekster] verantwoordelijk voor het schoon en netjes houden van de algemene delen van het park en ondervindt zij gevolgen van een toename van de permanente bewoning op het recreatiepark, bijvoorbeeld doordat zij extra afval dient te verwerken van in recreatiewoningen gevestigde bedrijven aan huis. Gelet hierop wordt [verzoekster] rechtstreeks geraakt in haar belangen door de door haar gestelde overtreding.

[ECLI:NL:RVS:2018:3884](https://ecli.nl/RVS:2018:3884)

JnB2018, 1196

MK CRvB, 13-11-2018 (publ. 26-11-2018), 16 3055 PW

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis.

Awb 4:17 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Herzieningsverzoek dwangsombesluit. In de omstandigheid dat de in het besluit op bezwaar vervatte beslissing door de rechtbank als onjuist is beoordeeld en dat dit besluit om die reden is vernietigd, is geen grond gelegen om, zoals appellante heeft verzocht, het dwangsombesluit te herzien. Doel van het middel van de dwangsom is namelijk het onder druk zetten van het bestuursorgaan teneinde verdere vertraging van de besluitvorming te voorkomen. Dat doel was met het nemen van het besluit op bezwaar verwezenlijkt. Voor de toepassing van de dwangsombepalingen is niet vereist dat een genomen beslissing rechtens ook juist is.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3644](https://ecli.nl/CRVB:2018:3644)

JnB2018, 1197

MK ABRS, 28-11-2018, 201704078/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Mill en Sint Hubert, appelllant.

Awb 7:11

Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 6.1

BEZWAARPROCEDURE. HEROVERWEGING. Afwijzing verzoek om toekenning planschade. I.c. gaat het om een nader besluit na vernietiging door de rechtbank van het eerdere besluit op bezwaar. De bezwaarprocedure strekt op zich tot een volledige heroverweging door het bestuursorgaan van een eerder genomen besluit. Door zich in eerdere besluiten en in beroep op het standpunt te stellen dat de waardedaling van het perceel van [wederpartij] het gevolg is van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan "Buitengebied Mill en Sint Hubert" en door daarmee dit plan uitdrukkelijk en zonder enig voorbehoud als schadeoorzaak aan te merken en te erkennen, stond het college evenwel niet meer vrij zich in deze fase van het geding nog op het standpunt te stellen dat de schade die [wederpartij] lijdt het gevolg is van de inwerkingtreding van de "Verordening ruimte Noord-Brabant 2012" en niet van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan "Buitengebied Mill en Sint Hubert". Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het hier gaat om een tweepartijengeschil over een planschadevergoeding als bedoeld in artikel 6.1 van de Wro en voor het college geen belemmering bestond om het eerst in hoger beroep ingenomen standpunt al van meet af aan in te nemen. Het onnodig uitstellen van deze prealabele afwijzingsgrond tot in deze fase van het geding zou [wederpartij] onevenredig belasten en belemmert een efficiënte rechtsgang.

[ECLI:NL:RVS:2018:3901](https://ecli.nl/RVS:2018:3901)

JnB2018, 1198

MK CRvB, 22-11-2018 (publ. 27-11-2018), 18/677 AW e.v.

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appelllant.

Awb 6:13, 6:24, 8:110 lid 1

HOGER BEROEPSPROCEDURE. Gelet op het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb in verbinding met artikel 6:24 van de Awb dient het voorwaardelijk incidenteel hoger beroep i.c. niet-ontvankelijk te worden verklaard. Betrokkene kan immers worden verweten dat zij ten aanzien van het primaire besluit geen bezwaar heeft gemaakt en geen beroep heeft ingesteld. Dit besluit kan in hoger beroep dan ook niet alsnog in de beoordeling worden betrokken. Het feit dat het college de onrechtmatigheid van dit besluit inmiddels heeft erkend, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3738](https://ecli.nl/CRVB:2018:3738)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1199

MK ABRS, 28-11-2018, 201710394/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gulpen-Wittem.

Awb 5:37 lid 1

INVORDERING. I.c. is geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van invordering van verbeurde dwangsommen moet worden afgezien.

Besluit waarbij onder oplegging van een dwangsom is gelast de volledige silo-vulinstallatie inclusief hulpconstructies en bevestigingen bovenop en langs de silo's op het perceel [locatie] te verwijderen en verwijderd te houden. (...) Bij besluit heeft het college besloten over te gaan tot invordering van de door [appellant] verbeurde dwangsommen van in totaal € 55.000,00. (...)

[Appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college niet in redelijkheid heeft kunnen overgaan tot invordering van de verbeurde dwangsommen. (...)

Bij een besluit omtrent invordering van een verbeurde dwangsom, dient aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht te worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Steun voor dit uitgangspunt kan worden gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115). Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien.

De rechtbank heeft in hetgeen [appellant] heeft aangevoerd terecht geen grond gezien voor het oordeel dat dergelijke bijzondere omstandigheden zich in dit geval voordoen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat aan [appellant] inmiddels een omgevingsvergunning is verleend voor een silovulinstallatie van 10 m hoog geen grond biedt voor het oordeel dat het college geheel dan wel gedeeltelijk van invordering diende af te zien, reeds omdat [appellant] deze nieuwe omgevingsvergunning pas heeft aangevraagd nadat de dwangsommen volledig waren verbeurd. Dat [appellant] er bij de bouw van de vulinstallatie vanuit is gegaan dat hij deze vergunningvrij kon oprichten, is evenmin een bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat geheel of gedeeltelijk van invordering moet worden afgezien. Nog daargelaten dat het risico van het bouwen zonder omgevingsvergunning voor rekening van [appellant] komt, biedt deze onjuiste veronderstelling geen rechtvaardiging om niet binnen de gestelde begunstigingstermijn aan de opgelegde last te voldoen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3874](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1200

ABRS, 28-11-2018, 201710460/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Doetinchem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

WABO. Afwijzing handhavingsverzoek jegens tuincentrum vanwege gebruik

perceel in strijd met het bestemmingsplan. Op grond van de planregels is op het perceel de verkoop van sierbestrating en andere tuinspullen alleen toegestaan aan particulieren. De Afdeling overweegt dat van verkoop aan particulieren sprake is indien een koopovereenkomst tot stand komt tussen het tuincentrum en een particulier. Daarvoor is niet bepalend of de factuur ook naar de particulier wordt gezonden en rechtstreeks door de particulier wordt betaald. Het college heeft onderzocht aan wie het tuincentrum de sierbestrating verkoopt. Het college zal meer onderzoek moeten doen naar de precieze gang van zaken ten aanzien van transacties waar een hovenier bij is betrokken. Het college heeft verder onvoldoende onderzocht waarom, indien de transacties niet als detailhandel kunnen worden aangemerkt, sprake is van ondergeschikte activiteiten. De Rechtbank heeft terecht het besluit vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2018:3870](#)

JnB2018, 1201

MK ABRS, 28-11-2018, 201710393/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gulpen-Wittem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3 aanhef en onder 6 onder a, 4 aanhef en lid 4

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor het (ver)plaatsen van veertien voedersilo's, een silovulinstallatie en een graanpletter nabij stal A-A op de locatie.

Omdat de vulinstallatie geen onderdeel van de silo's is, is artikel 3, aanhef en onder 6, onder a, van bijlage II van het Bor hierop niet van toepassing.

De vulinstallatie is een op zichzelf staand bouwwerk. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de vulinstallatie een bouwdeel van ondergeschikte aard is als bedoeld in artikel 4, aanhef en vierde lid, van bijlage II bij het Bor. Gelet op de omvang, hoogte en de ruimtelijke uitstraling van de tot boven de silo's reikende vulinstallatie, valt dit niet onder het toepassingsbereik van artikel 4, aanhef en vierde lid, van bijlage II bij het Bor.

[ECLI:NL:RVS:2018:3839](#)

JnB2018, 1202

ABRS, 28-11-2018, 201707469/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Winterswijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. Verlenen omgevingsvergunning voor het tot woning verbouwen van een tweetal aaneengesloten loodsen op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo onder de voorwaarde dat de aanwezige schuren, met uitzondering van het deel dat tot woning en garage zal worden verbouwd, uiterlijk op 1 januari 2018 zijn afgebroken. Uit de planregel volgt echter dat de omgevingsvergunning voor de bouw van een woning op het perceel eerst dan kan worden verleend, wanneer de op het perceel aanwezige bebouwing is

gesloopt. De omgevingsvergunning is dan ook in strijd met het bestemmingsplan verleend. Dat de verlening van de vergunning onder voorwaarde van sloop in lijn ligt met de bedoeling van het bestemmingsplan kan niet worden gevolgd. Het bestemmingsplan heeft die mogelijkheid niet genoemd en uitdrukkelijk opgenomen dat de sloop moet zijn voltooid alvorens een omgevingsvergunning voor bouw kan worden verleend. Voorts heeft het college er niet voor gekozen om in afwijking van het bestemmingsplan een vergunning te verlenen op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

[ECLI:NL:RVS:2018:3864](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Overijssel, 19-11-2018 (publ. 26-11-2018), AWB 17/2594 ([ECLI:NL:RBOVE:2018:4420](#));
- MK ABRS, 28-11-2018, 201708081/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3857](#));
- ABRS, 28-11-2018, 201709186/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3879](#));
- MK ABRS, 28-11-2018, 201802671/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3885](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Den Haag, 16-10-2018 (publ. 23-11-2018), SGR 18/502 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:13111](#));
- Rechtbank Noord-Holland, 05-02-2018 (publ. 26-11-2018), HAA 17/2954 ([ECLI:NL:RBNHO:2018:1510](#));
- ABRS, 28-11-2018, 201708169/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3880](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 1203

MK ABRS, 28-11-2018, 201705444/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau, appelllant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1

PLANSCHADE. Planvergelijking. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het college ten onrechte bij de planvergelijking het uitgangspunt heeft gehanteerd dat op de peildatum geen rekening mocht worden gehouden met de aanleg van een volledig functionerende rondweg ten oosten van Baarle, omdat de aanleg van de gedeelten van die weg op het grondgebied van Baarle-Hertog een onzekere toekomstige gebeurtenis betrof. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat de raad en het college van Baarle-Nassau met het nieuwe

planologische regime beoogden een volledig functionerende rondweg aan de oostzijde van Baarle te realiseren. De Belgische autoriteiten beoogden eveneens de aanleg van die rondweg. Onder deze omstandigheden valt niet in te zien dat op de peildatum de realisering van de rondweg een onzekere toekomstige gebeurtenis was. De Nederlandse en de Belgische overheden streefden toentertijd immers naar realisering van de rondweg en hadden daarop grote invloed.

[ECLI:NL:RVS:2018:3896](#)

JnB2018, 1204

MK ABRS, 28-11-2018, 201704373/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Normaal maatschappelijk risico. Einduitspraak. Bijzonder geval. Ter uitvoering van de tussenuitspraak [ECLI:NL:RVS:2018:2420](#) heeft het college bepaald dat 15% van de waardevermindering voor rekening van [appellant] dient te blijven. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd is geen grond gelegen voor het oordeel dat de door het college in dit bijzondere geval toegepaste korting van 15% ofwel € 1.080,00 wegens het normaal maatschappelijk risico onredelijk hoog is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3871](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2018, 1205

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 30-11-2018, 18/1626, 18/1627, 18/1628, 18/1629, 18/1630, 18/1631, 18/1632, 18/1633 en 18/1730

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.7 lid 2, 9.4 lid 1

NATUURBESCHERMING. Vergunningen verleend op grond van de Wet natuurbescherming, onderdeel gebiedsbescherming, met toepassing van het Programma Aanpak Stikstof (PAS). Gevolgen arrest Hof van Justitie Europese Unie van 7 november 2018 [ECLI:EU:C:2018:882](#). Deel van de verzoeken om voorlopige voorziening wordt afgewezen en deel wordt toegewezen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat geen aanleiding bestaat om verzoeken om een voorlopige voorziening naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2018 thans anders te beoordelen dan overeenkomstig de in de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling van 9 maart 2018 [ECLI:NL:RVS:2018:795](#) gestelde kaders.

De wetenschappelijke onderbouwing van de volgens het PAS gehanteerde drempelwaarde is ook onderwerp van beoordeling in de bij de Afdeling aanhangige zaken. Dat geldt ook voor de door verzoeksters opgeworpen vraag,

of de cumulatieve effecten van stikstofdepositietoenames beneden de grenswaarde voldoende in ogenschouw zijn genomen. De vraag welke berekeningen daaraan ten grondslag liggen, is reeds door de Afdeling gesteld in de bij de Afdeling aanhangige procedures. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om, vooruitlopend op de beoordeling door de Afdeling, reeds op voorhand te oordelen dat niet aan het door het Hof van Justitie geformuleerde criterium voldaan wordt.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:4590](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 28-11-2018, 201704857/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3858](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 1206

MK Rechtbank Midden-Nederland, 22-11-2018 (publ. 28-11-2018), UTR 18/252
korpchef van politie, verweerder.

Barp 55aa

AMBTENARENRECHT. REPLAÇANTENREGELING. 18-MAANDENREGELING.

Verweerder heeft niet gemotiveerd op welke grondslag hij een peildatum mocht hanteren en daarnaast evenmin waarom juist voor deze datum is gekozen.

Verweerder had in het algemeen moeten uitgaan van de situatie op het moment van het indienen van de aanvraag. Door een bandbreedte te hanteren van 0,9 tot 1,1 zorgt verweerder er naar het oordeel van de rechtbank voor dat maar sporadisch gebruik kan worden gemaakt van deze regeling. De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op de nota van toelichting bij artikel 55aa (oud) van het Barp (gepubliceerd in de Stcrt. 2014, 52,) waarin is aangegeven dat mag worden verwacht dat een verzoek niet te snel wordt afgewezen, de 18-maandenregeling te restrictief toepast.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:5713](#)

Zie voorts de uitspraken van de Rechtbank Midden-Nederland van 22 november 2018, [ECLI:NL:RBMNE:2018:5714](#) en [ECLI:NL:RBMNE:2018:5716](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 1207

MK CRvB, 21-11-2018 (publ. 28-11-2018), 17/156 WAO

Raad van bestuur van het Uvw.

WAO 43 lid 5, 57, 80 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DETENTIE. INLICHTINGENPLICHT. Het informatiesysteem van Suwinet bevat geen informatie over detentie. Dergelijke informatie is opgeslagen in een systeem van DJI. Het systeem van gegevensuitwisseling van DJI is niet aangewezen als een administratie in de zin van de laatste twee volzinnen van artikel 80, eerste lid van de WAO en een melding door DJI komt niet in de plaats van de inlichtingenverplichting op grond van de sociale zekerheidswetten. Het bestaan van het meldingssysteem van DJI brengt daarom niet mee dat een betrokkene ten aanzien van de detentie ontslagen is van zijn inlichtingenverplichting (zie de uitspraken van de Raad van 7 september 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3327](#), en van 15 november 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:4089](#)). Dit betekent dat voor appellant niet de uitzondering geldt als bedoeld in de laatste twee volzinnen van artikel 80, eerste lid, van de WAO en dat hij door geen melding te maken van zijn detentie zijn inlichtingenplicht heeft geschonden.

Nu niet is gebleken van dergelijke financiële of sociale consequenties, was het Uvw gehouden tot terugvordering van de onverschuldigd betaalde WAO-uitkering over te gaan. Het Uvw was op grond van artikel 29a van de WAO gehouden appellant wegens schending van zijn inlichtingenverplichting een boete op te leggen. Een boete van € 10,- wordt evenredig geacht.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3743](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1208

CRvB, 13-11-2018 (publ. 26-11-2018), 17/1007 PW-PV, 17 1007 PW-PV

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

PW 1 aanhef en onder f ten eerste

PARTICIPATIEWET. HERZIENING BIJSTAND NAAR DE NORM VOOR EEN ALLEENSTAANDE DIE IN EEN INRICHTING VERBLIJFT. Het verblijf van appellant in [centrum] kan naar het oordeel van de Raad worden aangemerkt als een verblijf in een inrichting. Van belang is dat uit artikel 2.2 van de zorgovereenkomst volgt dat [centrum] aan appellant een zorgarrangement verstrekt dat bestaat uit intramuraal wonen, maaltijdvoorziening, schoonmaak en gebruik van wasmachines en begeleiding gedurende zes uur per week door [A] van [naam bedrijf]. Appellant heeft betoogd dat hij van een aantal van de in de zorgovereenkomst genoemde voorzieningen geen gebruik maakt. Dat is zijn

eigen keuze en betekent niet dat [centrum] geen inrichting is. Appellant heeft voorts betoogd dat [centrum] met name zorg voor ouderen biedt en niet de gespecialiseerde begeleiding die hij als verstandelijk beperkte jongeman nodig heeft. Hij wordt daarom extern/ambulant begeleid door het Ambulant Specialistisch Team van [naam bedrijf]. Dit team biedt aan mensen met een verstandelijke beperking ondersteuning bij zelfstandig wonen. Dit betoog van appellant impliceert weliswaar dat [centrum] voor appellant kennelijk niet de meest geschikte plek is, maar doet niet af aan de kwalificatie van [centrum] als inrichting.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3713](#)

JnB2018, 1209

MK CRvB, 20-11-2018 (publ. 26-11-2018), 16/2401 WWB

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

EVRM 6 lid 2

BIJSTAND. INTREKKING EN TERUGVORDERING. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. STRAFZAAK. Gelet op de motivering van de vrijspraken door de strafkamer, die niet alleen is gebaseerd op de intrekking van de verklaring van appellante, maar ook op de verklaring van de moeder van appellant dat haar zoon pas sinds de verhuizing naar uitkeringsadres 2, niet meer zijn hoofdverblijf bij haar had, kan de Raad in dit geval niet, zonder twijfel te doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak van wat appellanten in de strafzaak werd verweten en dus zonder in strijd te handelen met artikel 6, tweede lid, van het EVRM, tot een ander oordeel komen dan de strafkamer over de vraag of appellanten in de periode in geding een gezamenlijke huishouding op uitkeringsadres 1 hebben gevoerd. Daarbij is van belang dat de vrijspraak ziet op dezelfde rechtsvraag, namelijk of sprake was van een gezamenlijke huishouding, en het standpunt van het college op dezelfde bewijsmiddelen steunt als waarover de strafrechter beschikte. De Raad ziet daarom, ondanks de verschillen in bewijsrecht tussen het bestuursrecht en het strafrecht, geen ruimte om af te wijken van het oordeel van de strafkamer. De Raad zal zich daarom bij dat oordeel aansluiten. De bevindingen uit het onderzoek bieden dan ook onvoldoende feitelijke grondslag voor de conclusie dat appellanten in de periode in geding een gezamenlijke huishouding op uitkeringsadres 1 hebben gevoerd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3704](#)

JnB2018, 1210

MK CRvB, 20-11-2018 (publ. 26-11-2018), 17/6891 PW

Raad van bestuur van de Svb.

Aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO-aanvulling)

EVRM 8, 14

PW 22a, 47c

AIO-AANVULLING. KOSTENDELERSNORM. INWONENDE, NIET-RECHTMATIG IN NEDERLAND VERBLIJVENDE, GEHANDICAPTE ZOON. Kostendelersnorm terecht toegepast.

Raad: Appellanten hebben aangevoerd dat de kostendelersnorm in dit geval buiten toepassing moet blijven, omdat [X] geen inkomen kon verwerven, aangezien hij ten tijde hier van belang geen rechtmatig verblijf had in Nederland. Deze beroepsgrond slaagt niet. Artikel 22a van de PW is immers dwingendrechtelijk van aard en biedt geen ruimte - behoudens de niet op appellanten van toepassing zijnde uitzonderingssituaties, opgenomen in het derde en vierde lid van dit artikel - voor afwijking of buiten toepassing laten van de kostendelersnorm. Vergelijk de uitspraak van 13 februari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:408](#).

Ingevolge artikel 47c, eerste lid, van de PW stemt de Svb de algemene bijstand als aanvullende inkomensvoorziening ouderen en de daaraan verbonden verplichtingen af op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende. Deze bepaling geeft inhoud aan één van de uitgangspunten van de PW, te weten dat de bijstand wordt afgestemd op de feitelijke behoeften in het individuele geval. Volgens vaste rechtspraak is voor een dergelijke afstemming slechts plaats in zeer bijzondere situaties (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 11 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2494](#)).

Voor de beoordeling of reden bestaat om af te stemmen hanteert de Svb een vaste gedragslijn. Het moet dan, kort gezegd, gaan om door de Svb als schrijnend aangemerkte gevallen. Ten tijde hier van belang werd als schrijnend geval aangemerkt de persoon die na aftrek van de vaste lasten niet meer dan € 250,- overhield of, bij twee personen, € 320,-. Het betreft hier, zoals appellanten terecht hebben aangevoerd, een categoriale benadering waarin geen plaats is voor een op de persoon gerichte individuele benadering. Dit laat echter onverlet dat op de Svb de verplichting rust om, zo nodig, de algemene bijstand als AIO-aanvulling en de daaraan verbonden verplichtingen af te stemmen op de individuele omstandigheden, mogelijkheden en middelen van appellanten.

Vaststaat dat appellanten na toepassing van de kostendelersnorm maandelijks na aftrek van de vaste lasten een bedrag van € 619,84 tot hun beschikking hadden om te voorzien in de kosten van levensonderhoud. In dit geval is daarom geen sprake van een schrijnend geval in (...) bedoelde zin. Ook anderszins is niet gebleken van een zeer bijzondere situatie op grond waarvan de Svb tot afstemming gehouden was.

Appellanten hebben, ten slotte, een beroep gedaan op de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. In dit kader hebben appellanten, met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 maart 2016, [ECLI:CE:ECHR:2016:0322JUD002368213](#) (Guberina tegen Kroatië), aangevoerd dat sprake is van discriminatie, aangezien [X] gehandicapt is en afhankelijk van de zorg van appellanten, en, zo begrijpt de Raad, appellanten door toepassing van de kostendelersnorm niet meer in voldoende mate in de verzorging van [X] kunnen voorzien. Deze beroepsgrond slaagt niet. Daartoe wordt het volgende overwogen. De rechtbank is in de aangevallen uitspraak gemotiveerd ingegaan op de ook reeds in beroep aangevoerde beroepsgrond dat sprake is van verboden discriminatie. Het oordeel

van de rechtbank houdt, verkort weergegeven, in dat van ongelijke behandeling van gelijke gevallen geen sprake is, omdat bij toepassing van de kostendelersnorm niet van belang is of al dan niet sprake is van een medebewoner met een handicap die zorgbehoefstig is. Appellanten hebben geen redenen naar voren gebracht op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat het oordeel van de rechtbank hierover onjuist is. De Raad voegt hier aan toe dat - behoudens de (...) uitzonderingssituaties, opgenomen in het derde en vierde lid van artikel 22a van de PW - op iedere bijstandsgerechtigde die een meerderjarig kind als medebewoner heeft, de kostendelersnorm van toepassing is, met de mogelijkheid voor de Svb om tot afstemming te besluiten indien sprake is van een als schrijnend aan te merken geval in (...) bedoelde zin. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij met een bedrag van € 619,84 per maand niet in staat zijn ook te voorzien in de verzorging van [X] . Ten aanzien van de stelling dat de kostendelersnorm niet zou moeten worden toegepast vanwege de handicap van [X] wordt als volgt overwogen. Ten gronde ziet dit betoog niet zozeer op de handicap van [X] als wel op het feit dat de kosten van verzorging niet zijn gedekt. Dat vindt zijn oorzaak echter in het onrechtmatige verblijf in Nederland ten tijde in geding en niet in zijn handicap, zowel waar het betreft zorgkosten als waar het betreft het ontbreken van een inkomen. Dat het koppelingsbeginsel in beginsel toelaatbaar is, heeft de Raad meermalen geoordeeld (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 6 juni 2012 [ECLI:NL:CRVB:2012:BW7703](#); en van 19 november 2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BO4710](#)). In het onderhavige geval bestaat - mede in het licht van de (...) uitzonderingsmogelijkheid voor schrijnende gevallen - geen aanleiding hiervan af te wijken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3648](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 1211

CRvB, 01-11-2018 (publ. 26-11-2018), 17/2094 ANW-PV

Raad van bestuur van de Svb.

ANW 4 lid 1, 4 aanhef en onder b

NABESTAANDENWET. VERPLICHTING VERSCHAFFING LEVENSONDERHOUD.

Op grond van artikel 4, eerste lid, van de ANW kan, voor zover hier van belang, appellante slechts als nabestaande worden aangemerkt indien [X.] onmiddellijk voorafgaand aan zijn overlijden verplicht was levensonderhoud aan appellante te verschaffen. Deze plicht dient bovendien uit één van de, met name genoemde officiële documenten te volgen. De Svb hanteert hierbij het beleid dat aan de voorwaarden van artikel 4, aanhef en onder b, van de ANW wordt geacht te zijn voldaan, indien sprake is van een schriftelijke alimentatie-overeenkomst die ten tijde van de echtscheiding tot stand is gekomen in een met voldoende waarborgen omklede procedure. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat appellante niet met schriftelijke bewijzen heeft onderbouwd dat [X.] verplicht

was haar levensonderhoud te verschaffen. De getuigenverklaringen uit 2015 en 2017 zijn geen documenten als bedoeld in artikel 4 van de ANW en zijn bovendien meer dan tien jaar na de echtscheiding opgesteld. Zelfs indien wel sprake zou zijn van een mondelinge overeenkomst tot betaling van levensonderhoud, voldoet een dergelijke overeenkomst niet aan de vereisten van artikel 4 ANW. De rechtbank heeft dan ook met juistheid vastgesteld dat appellante niet kan worden aangemerkt als nabestaande in de zin van de ANW, waardoor zij niet voor een ANW-uitkering in aanmerking komt.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3729](#)

JnB2018, 1212

MK Rechtbank Amsterdam, 16-11-2018 (publ. 23-11-2018), AWB 18/2972

Raad van bestuur van de Svb, verweerder.

AOW

Nederlands-Israëliisch Verdrag (NIV) 16 lid 3

AOW. PENSIOEN OP BASIS VAN HET GESETZ ZUR ZAHLBARMACHUNG VON RENTEN AUS BESCHÄFTIGUNGEN IN EINEM GHETTO (ZRBG, HET GETTOPENSIOEN). De rechtbank is van oordeel dat de Svb het gettopensioen ten onrechte heeft aangemerkt als een ouderdomspensioen als bedoeld in artikel 16, derde lid, van het NIV. De Svb heeft het recht van eiser op een AOW-pensioen dan ook ten onrechte herzien en ten onrechte een bedrag aan ontvangen pensioen teruggevorderd.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:8221](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wegenverkeerswet

JnB2018, 1213

MK ABRS, 28-11-2018, 201800903/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: RDW).

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw) 42, 43^e, 45

Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992 (Wet bpm) 1, 9

Kentekenreglement 6

Reglement verwerking gegevens kentekenregister 2009 5, 9e

WEGENVERKEERSWET. De RDW heeft het verzoek van [appellante] om de in het kentekenregister opgenomen catalogusprijs van het voertuig met [kenteken] te verwijderen, terecht afgewezen omdat hij daartoe niet bevoegd is. De catalogusprijs van een auto is een voor belastingheffing relevant fiscaal gegeven. Verwijzing naar ABRS, 10 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:48](#). De catalogusprijs van een auto is een gegeven als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder k, van het Kentekenreglement. Op grond van artikel 5, tweede

lid, aanhef en onder 9e, van het Reglement is de catalogusprijs van de Belastingdienst afkomstig. De RDW plaatst dit door de Belastingdienst aangeleverde gegeven weliswaar in het kentekenregister, maar dit gegeven wordt niet door de RDW vastgesteld.

De uit artikel 43e van de Wvw voortvloeiende bevoegdheid om op verzoek van een belanghebbende de catalogusprijs te verwijderen, beperkt zich tot de situatie dat de in het kentekenregister opgenomen catalogusprijs niet overeenkomt met de catalogusprijs die door de Belastingdienst is aangeleverd, dan wel de catalogusprijs ten onrechte niet in het kentekenregister is opgenomen. Daarvan is in dit geval niet gebleken.

[ECLI:NL:RVS:2018:3890](https://ecli.nl/RVS:2018:3890)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 1214

MK ABRS, 28-11-2018, 201801405/1/A3

staatssecretaris van Financiën.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 35, 43 aanhef en onder c en d

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Geen misbruik van recht.

[...] de staatssecretaris [heeft] een verzoek van [appellant] om inzage in de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens afgewezen.

[...] ingevolge artikel 13, gelezen in verbinding met artikel 15, van Boek 3 van het BW, [kan] de bevoegdheid om bij de bestuursrechter beroep in te stellen niet worden ingeroepen voor zover deze bevoegdheid wordt misbruikt.

[...] Er zijn onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat [appellant] dan wel diens gemachtigde in deze zaak ontwrichtend gedrag jegens de staatssecretaris heeft getoond en er zijn geen aanwijzingen dat zijn werkwijze dan wel die van zijn gemachtigde uitsluitend dient om een dwangsom dan wel een proceskostenveroordeling te incasseren. Hoewel [appellant] de gegevens wil hebben ten behoeve van zijn fiscale procedures en het in beginsel voor de hand ligt dat hij de stukken waarin die gegevens staan in die procedures opvraagt, heeft de rechtbank ten onrechte daaraan het oordeel verbonden dat zijn verzoek om inzage in de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens niet tot doel heeft na te kunnen gaan of zijn gegevens op juiste wijze worden verwerkt als bedoeld in de Wbp. [appellant] heeft aannemelijk gemaakt dat hij het verzoek ook heeft ingediend omdat hij de gegevens wil controleren op hun juistheid. Voorts acht de Afdeling van belang dat ingevolge het tweede lid van artikel 35 van de Wbp de staatssecretaris niet de stukken moet overleggen maar een (volledig) overzicht in begrijpelijke vorm van de verwerkte persoonsgegevens, een omschrijving van het doel of de doeleinden van de verwerking, de categorieën van gegevens waarop de verwerking betrekking heeft en de ontvangers of categorieën van ontvangers, alsmede de beschikbare informatie over de herkomst van de gegevens. Dat de staatssecretaris het beleid hanteert dat hij bij verzoeken op grond van de Wbp inzage verleent in de stukken

in plaats van een overzicht te maken, kan geen grond zijn voor het oordeel dat [appellant] de stukken in de fiscale procedure moet opvragen en de bevoegdheid om een verzoek in te dienen op grond van de Wbp heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven.

[ECLI:NL:RVS:2018:3873](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2018, 1215

Hoge Raad der Nederlanden, 27-11-2018, 17/03472 (Strafkamer)

Wetboek van Strafrecht 197

Richtlijn 2008/115/EG 11 lid 2

Vw 2000 66a lid 7 b

TERUGKEERRICHTLIJN. Hoge Raad stelt prejudiciële vraag aan HvJ EU over de uitleg van de Terugkeerrichtlijn in relatie tot de strafbaarstelling van het illegaal verblijf in Nederland na de uitvaardiging van een inreisverbod.

"Is een nationale strafbaarstelling die inhoudt dat strafbaar is verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van Nederland nadat tegen hem een inreisverbod is uitgevaardigd met toepassing van artikel 66a, zevende lid, Vreemdelingenwet 2000, terwijl op grond van het nationale recht tevens vaststaat dat deze vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland en voorts vaststaat dat de stappen van de in de terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen maar daadwerkelijke terugkeer niet heeft plaatsgevonden, verenigbaar met het Unierecht, in het bijzonder met het oordeel van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van 26 juli 2017 inzake Ouhrami/Nederland (zaak C-225/16, [ECLI:EU:C:2017:590](#), onder 49) dat het in artikel 11 van de terugkeerrichtlijn bedoelde inreisverbod pas 'rechtsgevolgen' teweegbrengt vanaf het tijdstip van terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of een ander derde land?"

[ECLI:NL:HR:2018:2192](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ongewenstverklaring

JnB2018, 1216

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 12-11-2018 (publ. 29-11-2018), NL17.4585

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 27 lid 2

ONGEWENSTVERKLARING. 1F-er die EU-onderdaan is. Arrest K. tegen Nederland en H.F. tegen België. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat eiser een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Actuele, daadwerkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

Het geschil spitst allereerst zich toe op de vraag of de ongewenstverklaring van eiser zich verdraagt met het vereiste, neergelegd in artikel 27, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn. Daarin is bepaald dat sprake moet zijn van gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. [...] Naar het oordeel van de rechtbank is de conclusie van verweerder dat eiser reeds vanwege de uitzonderlijke ernst van zijn gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, gelet op de door het Hof [HvJEU, 02-05-2018, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16 K. tegen Nederland en H.F. tegen België. [ECLI:EU:C:2018:296](#)] voorgeschreven toets, niet houdbaar.

Niet is immers gebleken dat verweerder de mate waarin eiser persoonlijk betrokken was bij de gedragingen, de historische context waarin deze zich hebben afgespeeld, het gevaar voor recidive, of de toepasselijkheid van uitsluitingsgronden als dwang of noodweer, bij de beoordeling heeft betrokken. Zo heeft verweerder het feit dat eiser geen leiding heeft gegeven aan de zuiveringen en hij op enig moment is gedeserteerd, waardoor hij zich aan de gedragingen heeft onttrokken, niet meegewogen. Evenmin is kenbaar meegewogen dat eiser niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de verweten misdrijven of gedragingen.

Verder kan verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet zonder nadere motivering concluderen dat uit het gedrag van eiser sinds zijn verblijf in Nederland blijkt van een houding die strijdig is met de eerder bedoelde fundamentele waarden. De enkele omstandigheid dat eiser de gedragingen ontkent, rechtvaardigt die conclusie niet. Daarmee heeft eiser immers geen waardeoordeel uitgesproken over de gedragingen waarvoor hij verantwoordelijk wordt gehouden.

De rechtbank komt tot de conclusie dat verweerder in het bestreden besluit en het verweerschrift onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. *Evenredigheid en proportionaliteit.*

[...] Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de bedoelde unierechtelijke evenredigheidstoets, zoals hierboven is uiteengezet, niet uitgevoerd. De belangenafweging die verweerder heeft gemaakt, heeft uitsluitend betrekking op de vraag of artikel 8 van het EVRM aan de ongewenstverklaring in de weg staat. Dit is een beperktere toets. Zo zijn het doel van de maatregel en de proportionaliteit door verweerder niet beoordeeld. Verweerder heeft niet beoordeeld of eventueel een minder vergaande maatregel kan worden getroffen die even doeltreffend is.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14010](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 1217

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-11-2018 (publ. 27-11-2018),
AWB 18/5909**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Onzorgvuldig onderzoek, motiveringsgebrek en hoorplicht geschonden. Dat eiser geen voogdijverklaring heeft overgelegd, waaruit blijkt dat referent het gezag over hem heeft, staat op zichzelf niet in de weg aan het aanbieden van nader onderzoek naar de gestelde feitelijke gezinsband tussen eiser en referent. Dat de moeder van eiser, naar verweerder stelt, nog het gezag over eiser heeft, staat daarnaast op zichzelf niet eraan in de weg dat een feitelijke gezinsband kan zijn ontstaan tussen eiser, als pleegkind, en referent, als pleegouder. Verweerder heeft dus op onjuiste gronden aangenomen dat nog een feitelijke gezinsband bestaat tussen eiser en zijn moeder en dat referent daarom niet als pleegouder van eiser kan worden aangemerkt. Dat betekent dat verweerder op onjuiste gronden heeft geweigerd aanvullend onderzoek naar de gestelde feitelijke gezinsband tussen eiser en referent te verrichten.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14023](https://ecli.nl/RBDHA:2018:14023)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 1218

HvJEU, Conclusie Advocaat-Generaal N. Wahl, 29-11-2018, C-635/17

E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG 11 lid 2

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Gezinshereniging voor personen die internationale bescherming genieten. Bewijslast en vereist bewijsniveau voor het aantonen van de gezinsband.

Mag een nationale autoriteit een verzoek om gezinshereniging van een persoon die internationale bescherming geniet, afwijzen wanneer deze geen plausibele verklaring geeft voor het feit dat hij geen documenten betreffende de burgerlijke staat kan overleggen waaruit het bestaan van een gezinsband blijkt?

Conclusie

Gelet op het voorgaande geef ik het Hof in overweging de tweede prejudiciële vraag van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, te beantwoorden als volgt:

„Artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan een persoon die internationale bescherming geniet, met het oog op de beoordeling van zijn verzoek om gezinshereniging een plausibele verklaring moet geven voor het feit dat hij geen officiële

bewijsstukken kan overleggen waaruit het bestaan van een gezinsband blijkt, mits de bevoegde nationale instantie deze verklaring niet alleen beoordeelt in het licht van de relevante algemene en specifieke informatie over de situatie in het land van herkomst van deze persoon, maar ook in het licht van de specifieke situatie waarin hij zich bevindt.”

[ECLI:EU:C:2018:973](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 1219

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 27-11-2018, NL18.22098

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank acht het strijdig is met het bepaalde in het arrest Gnandi en de beschikking C., J., en S. om eiseres in bewaring te stellen met het oog op haar uitzetting, terwijl zij in afwachting is van de uitspraak over het besluit tot kennelijk ongegronde afwijzing van haar opvolgende asielaanvraag.

De rechtbank stelt vast dat eiseres een verzoek om een voorlopige voorziening heeft gedaan om uitzetting te voorkomen als bedoeld in artikel 7.3, eerste lid, van het Vb (waarbij artikel 46, achtste lid, van de richtlijn 2013/32 in nationaal recht is omgezet). Op grond daarvan is eiseres toegestaan om de uitspraak op dit verzoek in Nederland af te wachten. Verder stelt de rechtbank vast dat de opvolgende asielaanvraag is afgewezen als kennelijk ongegrond. Verweerder heeft deze opvolgende asielaanvraag dus inhoudelijk beoordeeld en niet niet-ontvankelijk verklaard. Dit brengt met zich dat in dit geval, anders dan wanneer verweerder de opvolgende aanvraag niet-ontvankelijk had verklaard en er geen inhoudelijke beoordeling had plaatsgevonden, niet kan worden uitgesloten dat sprake is van rechtens relevante nova ten aanzien van de eerdere asielaanvraag. Vaststaat dat verweerders besluit hierover nog niet door een rechter is getoetst. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het strijdig is met het bepaalde in het arrest Gnandi [HvJEU, 19 juni 2018, [ECLI:EU:C:2018:465](#)] en de beschikking C., J., en S. [HvJEU, beschikking van 5 juli 2018, [ECLI:EU:C:2018:544](#)] om eiseres in bewaring te stellen met het oog op haar uitzetting, terwijl zij dus in afwachting is van de uitspraak over het besluit tot kennelijk ongegronde afwijzing van haar opvolgende asielaanvraag.

Het beroep is gegrond en de maatregel van bewaring is vanaf het moment van opleggen daarvan onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14147](#)

JnB2018, 1220

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 21-11-2018 (publ. 26-11-2018), NL18.21424

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50, 54 lid 1 b, 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Staandehouding rechtmatig verblijvende Dublinclaimant. Verweerder had niet de bevoegdheid eiser op grond van artikel 54 van de Vw te vorderen in persoon te verschijnen met als doel hem in bewaring te stellen. Beroep gegrond.

De rechtbank stelt vast dat de Afdeling reeds in de uitspraak van 10 februari 2004 (200308719/1) heeft overwogen dat, anders dan bij de staandehouding en ophouding, een vordering krachtens artikel 54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw, er naar haar aard niet op gericht is de vreemdeling onder de macht van de tot uitzetting bevoegde autoriteiten te brengen en te houden. Verweerder had dan ook niet de bevoegdheid eiser op grond van artikel 54 van de Vw te vorderen in persoon te verschijnen met als doel hem in bewaring te stellen. Verweerder heeft dit echter wel gedaan, zoals expliciet blijkt uit hetgeen is overwogen onder 1.2.

De bevoegdheid tot het onder de macht van de tot uitzetting bevoegde autoriteiten brengen en houden van vreemdelingen is geregeld in artikel 50 van de Vw. Dit artikel bevat voorwaarden en biedt waarborgen die voor de staandehouding, overbrenging en ophouding van belang zijn. Vaststaat dat eiser als Dublinclaimant met rechtmatig verblijf niet onder het bereik van dit artikel valt. De waarborgen voor het horen van een vreemdeling zijn (onder meer) vastgelegd in artikel 5.2 van het Vb.

Door gebruik te maken van artikel 54 van de Vw om een maatregel van bewaring op te leggen creëert verweerder naar het oordeel van de rechtbank buiten genoemd artikel 50 om een juridische grondslag voor een de facto staandehouding (om voorafgaand aan bewaring te kunnen horen). Verweerder miskent daarbij naar het oordeel van de rechtbank dat die bevoegdheid exclusief is geregeld in genoemd artikel 50 van de Vw. Dat verweerder, naast het toepassen van artikel 54 van de Vw, eiser tegelijkertijd ook voor een gesprek heeft uitgenodigd, doet aan het dwingende karakter van artikel 54 van de Vw niets af.

Het is de rechtbank ambtshalve bekend dat bovenstaande werkwijze, net als de werkwijze in de onder 1.1. genoemde uitspraak van uitspraak van 4 september 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:2933](#)] (in afwachting van de wetswijziging) een structureel karakter heeft. Dat betekent dat het gebrek aan bevoegdheid tot staandehouding en horen ter inbewaringstelling niet kan worden gepasseerd met een belangenafweging. Het beroep is reeds om die reden gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:13928](#)

[Naar inhoudsopgave](#)